

MINI HØJSKOLEN

Om **MINIHØJSKOLEN**

Minihøjskolen er en daghøjskole for voksne med psykisk sårbarhed.

Minihøjskolen bruger undervisning og fællesskab til at skabe indhold i hverdagen. Mange oplever, de får noget meningsfuldt at stå op til, og det ændrede fokus på tilværelsen virker positivt på de fleste.

Højskolelivet byder både på faglig udvikling og personlig opblomstring.

Selv små ændringer i omgivelserne kan give anledning til store forandringer hos den enkelte.

På Minihøjskolen har alle elever noget, de slås med, så der er forståelse for, man godt kan have en off-dag. Du vil opleve, at her er højt til loftet. Stor er glæden, når du vender tilbage til skolen og igen tilslutter dig fællesskabet.

Samværet skaber indholdet i vores hverdag!

#1 – Morning has broken ^[18]

1.

Morning has broken like the first morning
Blackbird has spoken like the first bird
Praise for the singing, praise for the morning
Praise for them springing fresh from the world

2.

Sweet the rains new fall, sunlit from Heaven
Like the first dewfall on the first grass
Praise for the sweetness of the wet garden
Sprung in completeness where His feet pass

3.

Mine is the sunlight, mine is the morning
Born of the one light, Eden saw play
Praise with elation, praise every morning
God's recreation of the new day

4.

Morning has broken like the first morning
Blackbird has spoken like the first bird
Praise for the singing, praise for the morning
Praise for them springing fresh from the world

#2 – Svantes lykkelige dag ^[17]

1.
Se, hvilken morgenstund!
Solen er rød og rund.
Nina er gået i bad.
Jeg' spiser ostemad.
Livet er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.
2.
Blomsterne blomstrer op.
Der går en edderkop.
Fuglene flyver i flok
når de er mange nok.
Lykken er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.
3.
Græsset er grønt og vådt,
Bierne har det godt.
Lungerne frådser i luft.
Åh, hvilken snerleduft!
Glæden er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.
4.
Sang under brusebad.
Hun må vist være glad.
Himlen er temmelig blå.
Det ka' jeg godt forstå.
Lykken er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.
5.
Nu kommer Nina ud,
nøgen, med fugtig hud,
kysser mig kærligt og går
ind for at re' sit hår.
Livet er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.

#3 – What a Wonderful World (122)

1.

I see trees of green,
red roses too,
I see them bloom
for me and you,
And I think to myself:
What a wonderful world.

2.

I see skies of blue
and clouds of white
The bright blessed day,
the dark sacred night,
And I think to myself:
What a wonderful world.

3.

The colors of the rainbow
so pretty in the sky,
are also on the faces
of people going by
I see friends shaking hands,
saying, "How do you do?"
They're really sayin'
"I love you"

4.

I hear babies cry.
I watch them grow.
They'll learn much more
than I'll ever know
And I think to myself:
What a wonderful world.

Yes, I think to myself:
What a wonderful world.

#4 – Jeg ved en lærkerede (93)

1.

Jeg ved en lærkerede,
jeg siger ikke mer'
den findes på en hede,
et sted som ingen ser.

2.

I reden er der unger,
og ungerne har dun.
De pipper de har tunger,
og reden er så lun.

3.

Og de to gamle lærker,
de flyver tæt omkring.
Jeg tænker nok de mærker,
jeg gør dem ingenting.

4.

Jeg lurur bag en slåen.
Der står jeg ganske nær.
Jeg rækker mig på tåen
og holder på mit vejr.

5.

For ræven han vil bide
og drengen samle bær.
men ingen skal få vide,
hvor lærkereden er.

#5 – Hvor du sætter din fod (215)

1. Hvor du sætter din fod,
drysser frø af de drømme
du driver imod.

Ved de veje du finder,
vil man snart plukke minder.
Om du flyver omkring
eller står og slår rod,
bli'r der spor af din fod.

2. Når du åbner din hånd,
ser du synlige spor
af usynlige bånd.

Du har fat i et stykke
af dit medmen'skes lykke.
Det kan føles som fnug
eller veje et tøn:
Det er lagt i din hånd.

3. Vil du vugge dit skød,
går du med i en dans
som fra skabelsen lød.
Vores fremtid bli'r farvet
af den klang du har arvet.
Det er slægternes rytme
der rører dit kød,
sød musik i dit skød.

4. Når du husker at le,
lukker ho'det sig op
og gi'r lyset entré.
Vi begriber med latter
hvad fornuft ikke fatter.
Det er li'som et kært tegn
fra livets idé
når du vover at le.

5. Du er del af et os.
Der skal mere end én
til at elske og slås.
Vil du yde dit bedste
for dig selv og din næste,
må du vælge hver dag
mellem tillid og trods:
Er det mig eller os?

6. Fra din tå til din top
er du skabt i et stykke
der ikke går op.
Hvad du gi'r på din færden
mangedobles af verden
og la'r tro, håb og kærlighed
vokse og nå
fra din top til din tå.

#6 - Imagine [207]

1.

Imagine there's no Heaven
It's easy if you try
No Hell below us
Above us, only sky
Imagine all the people
Living for today
You-hoo-o

2.

Imagine there's no countries
It isn't hard to do
Nothing to kill or die for
And no religion, too
Imagine all the people
Living life in peace
You-hoo-o

You may say I'm a dreamer
But I'm not the only one
I hope someday you'll join us
And the world will be as one.

3.

Imagine no possessions
I wonder if you can
No need for greed or hunger
A brotherhood of man
Imagine all the people
Sharing all the world
You-hoo-o

You may say I'm a dreamer
But I'm not the only one
I hope someday you'll join us
And the world will live as one.

#7 – Er lyset for de lærde blot ⁽⁸²⁾

1. Er lyset for de lærde blot
til ret og galt at stave?
Nej, himlen under flere godt,
og lys er himlens gave,
og solen står med bonden op,
slet ikke med de lærde
oplyser bedst fra tå til top,
hvem der er mest på færde.

2. Er lyset i planeter kun,
som ej kan se og mæle?
Er ikke ordet i vor mund
et lys for alle sjæle?
Det giver os for ånder syn,
som solens skin for kroppe,
det slår i sjælen ned som lyn
fra skyerne hist oppe.

3. Er lys på visse vilkår blot
så halvvejs at ophøje?
Gør det ej alle vegne godt!
Er lys ej livets øje?
Skal for misbrugens skyld måske
på åndens himmelbue
vi heller mulm og mørke se
end solens blanke lue?

4. Nej, aldrig spørges det fra Nord,
vi lyset vil fordunkle!
Som nordlys i fribårne ord
det sås på himlen finkle,
og ses det skal ved nordens pol,
ej blot i kroppens rige;
midsommerens den bolde sol
vil ej for midnat vige!

5. Oplysning være skal vor lyst,
er det så kun om sivet,
men først og sidst med folkerøst
oplysningen om livet;
den springer ud af folkedåd
og vokser, som den vugges,
den stråle i vort folkeråd,
til aftenstjernen slukkes!

#8 – Lyse nætter (321)

1.

Nu kommer fuglene igen,
og lyset vælter pluds'lig ind,
det kommer gennem alle sprækker,
lyse nætter er tilbag'.

Alt, hvad der rørte sig, blev glemt,
da du var rejst, var det så nemt.
Men hjertet ved godt,
hvad det ønsker sig,
at pynte sig for dig.

Du er tilbag', du er hos mig.
Du er tilbag' med varme dag',
du er hos mig.

2.

Nu kommer lydene igen,
og verden vælter pluds'lig ind
med parasoller og sandaler,
bølger maler alt i sand.

Jeg havde huset fuld af vind
og nye frugter fløjet ind.
Men hjertet ved godt,
hvad det ønsker sig,
at pynte sig for dig.

Du er tilbag', du er hos mig.
Du er tilbag' med varme dag',
du er hos mig.

#9 – Sensommervise (353)

1.

Æbler lyser rødt på
træernes grene,
høsten går ind.

Går igennem skoven
ganske alene,
stille i sind

Gyldne farver og sensommerbrise
fylder hjertet med vemodig musik
går og nynner en sensommer vise
fjernt fra byens larmende trafik.

2.

Sommerbrisen danner
krusning på søen,
mystisk og sort.

Stæreflokke svæver
højt over øen,
snart tager de bort.

Gyldne farver og sensommerbrise
fylder hjertet med vemodig musik
går og nynner en sensommer vise
fjernt fra byens larmende trafik.

3.

Duft af brænderøg blandt
brunlige bregner,
blåsorte bær.

Stille summen mellem
Blade, som blegner
aft'nen er nær.

Gyldne farver og sensommerbrise
fylder hjertet med vemodig musik
går og nynner en sensommer vise
fjernt fra byens larmende trafik.

4.

Modne rønnebær bag
dybgrønne grene
rødt titter frem.

Går igennem skoven
ganske alene,
nu må jeg hjem.

Gyldne farver og sensommerbrise
fylder hjertet med vemodig musik
går og nynner en sensommer vise
fjernt fra byens larmende trafik.

#10 – Septembers himmel... (355)

1. Septembers himmel er så blå,
dens skyer lyser hvide,
og lydt vi hører lærken slå
som før ved forårstide.
Den unge rug af mulden gror
med grønne lyse klinger,
men størken længst af lande fór
med sol på sine vinger.

2. Der er en søndagsstille ro
imellem træ'r og tage,
en munter glæde ved at gro,
som var det sommerdage.
Og koen rusker i sit græs
med saften om sin mule,
mens bonden kører hjem med læs,
der lyser solskinsgule.

3. Hver stubbet mark, vi stirrer på,
står brun og gul og gylden,
og røn står rød og slåen blå,
og purpursort står hylden.
Og georginer spraglet gror
blandt asters i vor have,
så rigt er årets sidste flor:
oktobers offergave.

4. De røde æbler løsner let
fra træets trætte kviste.
Snart lysner kronens bladenet,
og hvert et løv må briste.
Når aftensolen på sin flugt
bag sorte grene svinder,
om årets sidste røde frugt
den tungt og mildt os minder.

5. At flyve som et forårsfrø
for sommerblomst at blive
er kun at visne for at dø,
kan ingen frugt du give.
Hvis modenhedens milde magt
af livet selv du lærte,
da slår bag falmet rosendragt
dit røde hybenhjerter.

#11 – Jeg ved, hvor der findes... (388)

1. Jeg véd, hvor der findes en have så skøn,
hvor søen er blå, og hvor skoven er grøn,
hvor fuglene bygge i løvhækkens ly
og flyve hver morgen med sang over sky.

2. Og midt i den friske og gyngende sø,
dér dukker af dybet den dejligste ø;
og søen af prægtige skibe er fuld
og øen af frugt og af blomster og - guld.

3. Dér risler en kilde, dér rinder en å,
og højene ere så runde og små,
og engen er blød, så det ret er en lyst
at tumle sig dér og få lettet sit bryst.

4. Dér danser småpiger med blomster i hat,
- en rød og en hvid har på brystet de sat, -
og drengene leger med harpe og sværd
og synger så glade om dannemænds færd.

5. Jeg tror det for vist, at der ej er en plet
på jorden, hvor alt er så blødt og så net,
som haven, hvor øen i søen er lagt;
kom, så skal jeg vise dig hele dens pragt!

6. Se ud over dal, over mark, over sund,
så ser du en have med løvsal i lund,
med blomster i enge og sølvspejl i vand,
og haven er Danmark, vort fædreneland.

#12 – Blæsten går frisk... (402)

1. Blæsten går frisk over Limfjordens vande,
rusker dem op til vågen flugt,
jager dem mellem de favnende strande,
fylder med toner hver en bugt.
Og sømanden synger bag sit rat
på krydstogt fra Nordsø til Kattegat.

2. Dagen står høj over Limfjordens vande,
bredning og sund og krinklet vig!
Sallingland, Thyland og andre lande
hilser hverandre med mågeskrig.
Og bonden går på sin agerjord
med blikket forynget af luft og fjord.

3. Lyset slår blink over Limfjordens vande,
tindrer og ler i et stridigt spil.
Bølgerne kaster med flammende brande
vikingedrømmenes hvide ild.
Og ungdommen føler fjordens magt,
en udve fjernt over verden strakt.

4. Længsel er saltet i Limfjordens vande.
Her fik jeg fartens glød på kind,
her blev med kølige stænk mod min pande
viet til uro mit sejlensind.
Ja, Limfjord, jeg elsker dit blå humør
i kuling fra Hals og til Harboør.

#13 – Fortabt er jeg stadig [486]

1. Vi mødtes i sne
forblændet af ungdom og uden at se
et virvar af jubel og nysgerrighed
vi mødtes i sproget, et hemmeligt sted
og der går vi hen
igen og igen.

2. Igen og igen
og tonerne blev til et langstrakt refræn
et plot, en fortælling, en popmelodi
godnatsange brudt af sirenernes skrig
vi følte os som
en luftløs ballon.

3. En luftløs ballon
en endeløs sætning, helt kærtret og tom
jeg hemsøges tit af idéer om flugt
men latteren tegner dit ansigt så smukt
du strækker din krop
mens solen står op.

4. Mens solen står op,
så brygger vi kaffe og drikker en kop
og når vi blir fanget i hverdagens støj
så ruller vi øjne og deler en smøg
så strander vi der
hvor ømheden er.

5. Hvor ømheden er
marcherer vi tappert med velviljens hær
en kærlighed tyndslidt og helt desperat
kun båret af løfterne, stålsat og klart
et dirrende nu
mit søvnige du.

6. Mit søvnige du
mit drama er langt, min fornuft er itu
og når jeg blir bange og når jeg blir vred
så sænk mine skibe og skænk mig din fred
jeg øjner en kyst
og snart blir det lyst.

7. Og snart blir det lyst
så tag mig for givet, det virker så tyst
fortabt er jeg stadig trods årenes gang
og synger med tak denne kærlighedssang
fordi det sku' ske
vi mødtes i sne.

#14 – Hold håbet op (233)

1. Hold håbet op
og hold det udstrakt foran mig,
her er en fremtid, her er liv,
han er på vej.
Se, snefnug ligner noder
i en symfoni,
jeg ser på himlen over dét,
jeg lever i.

Hold håbet op.
Stjernen viser vej.
Hold håbet op.
Mørket skjuler sig.
Hold håbet op.
Hold det foran mig.

2. Vi venter midt i verset
i en adventssang,
en stilhed efter stemmerne,
der var engang.
Den hænger tungt i luften
her som efter storm,
uroelig sitren førend verden
får sin form.

Hold håbet op.
Stjernen viser vej.
Hold håbet op.
Mørket skjuler sig.
Hold håbet op.
Hold det foran mig.

3. En julerose er en smuk
men ydmyg blomst,
jeg tænker på et ord,
det er: Tilstedekomst.
En glød i mørket,
og jeg mærker glæden ved,
han er på vej, det er et lys
af evighed.

Hold håbet op.
Stjernen viser vej.
Hold håbet op.
Mørket skjuler sig.
Hold håbet op.
Hold det foran mig.

